

UN DOCUMENTAL DE MASSA PER A NETANYAHU

La Solució Final a la qüestió palestina

El documental *Naza*, de Rachel Szor i Yuval Abraham, va rebre una ovació de més de vint-i-cinc minuts al Festival de Cinema de Venècia.

L'ovació o la condemna de *Naza* seria la il·lustració perfecta de l'abisme que avui separa Israel d'Europa. Allà,

amb l'aprovació de la classe política i l'exèrcit, la societat israeliana ha linxat els autors. Menys de 2.000 signants del món del cinema i la televisió s'hi han solidaritzat. Per a la immensa majoria, són traïdors a la pàtria i els malparits de l'extrema dreta apedreguen casa seva, mentre la ministra de Cultura s'esgargamella a mentir, tot negant el genocidi i dient que Europa ha tornat als seus antics dimonis antisemites.

Traïdors a la pàtria per mostrar el que els israelians es neguen a veure?

El documental *Naza* descriu els mecanismes de la massacre a Gaza i posa en evidència que Israel mai no ha renunciat a la idea de fer desaparèixer els palestins.

El que és més impactant, esgarriós i fastigós de la pel·lícula és la descripció clínica del *modus operandi* del ge-

nocidi, descrit amb precisió pels responsables que el van executar. Una maquinària militar i ideològica extremadament sofisticada, alimentada per la intel·ligència artificial, però que té totes les aparences d'un videojoc. Un objectiu? Un (suposat) executiu o un militant de Hamàs, per exemple. És localitzat, a través del seu telèfon mòbil, quan torna a casa per dormir, envoltat de la seva família. L'operador instal·lat en una torre de Tel-Aviv prem un botó. La imatge a la seva pantalla mostra que tot l'edifici s'ha ensorrat, sense cap soroll. El nombre de civils, homes, dones i criatures és el menys important.

El nazisme va elaborar el negacionisme de la Solució Final, el sionisme està fent el mateix?

Tot porta a pensar-ho.

HIPERTENSIÓ POLICIAL

La policia cada dia carrega amb més ganes

És un fenomen mundial potser iniciat per l'aparició de la policia ciutadana creada per Trump, però, en tot cas, inevitable després de la pujada ideològica de la dreta —en definitiva, del feixisme dels nostres dies. La dreta és, per a la policia, el que el Meritene per als vells. Els dona força.

A la policia li falta motivació. Si algú vol servir a la societat (*hahaha*) es fa conserge o mecànic, però no es compra una porra i passa sis hores diàries al gimnàs fent-se armari. Com a molt, molt, molt, es fa guàrdia municipal; ecs!

En el fons, ho sabem tots, als policies se'ls en fot retenir un carterista o reduir dos torrats que es barallen de matinada —tot i que són tan MALParits i estan tan ACABats que aquestes minúcies també els posa calents, ni que sigui una mica. En tot cas, això no té

glamour i de cap manera pot justificar la sacrificada vida policial.

La dreta, llesta com ella sola, sap donar a la professió una justificació aparentment més gloriosa: la pàtria. La pàtria, com el Meritene, també dona molta força i sobretot molta coartada. Esbotzes el cap d'un manifestant per la pàtria, arrossegues pels peus a un desnonat per la pàtria, li fots quatre hòsties consagrades a un xicot que llueix una bandera per la pàtria.

La pàtria dona molt de si i ja se sap que la dreta, els que ara manen fora del congrés, en sap un ou de la pàtria.

Per això els policies es senten més segurs i peguen amb més convicció i ràbia. Però sobretot amb la consciència tranquil·la, satisfacció de la feina ben feta i goig del deure complert.

LLUFA

